

Thực hành đọc

Khi đọc văn bản, em cần chú ý những vấn đề sau:

- Ngôi kể và cách người kể chuyện tự giới thiệu về mình.
- Mối liên hệ giữa lời nói, hành động, ý nghĩ và đặc điểm của nhân vật "tôi".
- Những chi tiết hài hước, gây cười trong truyện.

Cốc kem dành cho người thông minh

PAU GIEN-NING⁽¹⁾ (PAUL JENNINGS)

Thế là một lần nữa tôi đứng thứ nhất tuyệt đối ở trong lớp. Tôi lại giành được điểm 10 môn Toán. Rồi lại cả điểm 10 môn Anh văn. Rõ ràng tôi là người có năng khiếu bẩm sinh. Không một đứa nào ở lớp có thể theo kịp tôi. So với tôi thì chúng chỉ là một lũ ngốc.

[...] Năm nào cũng như năm nào tôi được một lô giải thưởng: nào là nhất lớp rồi lại nhất trường,... Về môn viết chính tả tôi đã được giải ngay khi mới lên ba tuổi. Có thể nói tôi thuộc loại siêu về môn chính tả, về môn này thì đừng ai hòng hơn tôi. Tôi có thể đánh vần từng chữ một.

⁽¹⁾ Pau Giên-ning (1943 – 2020) sinh ra ở Anh nhưng mang quốc tịch Ô-xtrây-li-a (Australia), chuyên sáng tác cho thiếu nhi. Ông nhiều lần được trẻ em Ô-xtrây-li-a bình chọn là nhà văn được yêu thích nhất.

Một số đứa không ưa tôi. Trò đời là thế. Chúng nó bảo tôi tự kiêu, tự đại. Nhưng tôi chẳng cần để ý đến điều chúng nó nói. Chẳng qua chúng nó ghen vì thua kém tôi. Hơn nữa tôi thuộc diện bảnh trai, đây cũng là một nguyên nhân để chúng nó hậm hực với tôi.

Tuần vừa rồi đã xảy ra một điều bất ngờ. Có một đứa được điểm 10 Toán. Đó là điều chưa hề có – cho đến nay có đứa nào bằng tôi đâu kia chứ. Tôi bao giờ cũng là đứa giỏi nhất. Thành Gie-rôm Đe-đi-an (Jerome Dadian) đã đuổi kịp tôi. Dứt khoát thằng ấy giờ trò bịp, tôi tin như thế. Mà nhất định chuyện này liên quan tới cốc kem, không thể khác được. Dứt khoát tôi phải làm cho ra nhẽ xem điều gì đã xảy ra; đừng có đứa nào hòng đụng đến niềm vinh quang của tôi.

Mọi chuyện đều dính dáng đến cái nhà ông bán kem tên là Pép-pi (Peppi). Cái lão ấy ngày nào cũng đỗ xe kem ngay trước cổng trường. Lão ta bán các loại kem với nhiều hương vị khác nhau, cũng có thứ tôi chưa hề nghe tên bao giờ.

[...] Về chuyện kem của lão có vô số tin đồn. Có người bảo kem có tác dụng tốt. Bọn trẻ con cho rằng khi trong người khó chịu ăn cốc kem tỉnh ngay. Có thấy giáo lại gọi đấy là những “cốc kem vui vẻ”. Nhưng mà tôi chẳng tin; các loại kem này chưa bao giờ làm cho tôi vui vẻ.

Song muốn nói gì thì nói, quả là có điều gì đó đặc biệt với các loại kem này. Thí dụ như chuyện dính líu đến thằng Pi-tơ-xăn (Peterson) trúng cá chẳng hạn. Nó không phải tên là Pi-tơ-xăn trúng cá nhưng tôi đặt tên cho nó thế vì mặt nó đầy trứng cá. Lão Pép-pi thấy tôi gọi thế, lão bảo tôi:

– Cậu đúng là một thằng tối, bao giờ cậu cũng tìm cách chọc ghẹo, khích bác người khác vì họ khác cậu.

Tôi cáu quá bảo lão:

– Này, ông biến đi nơi khác mà bán kem!

Lão không trả lời mà quay sang nói chuyện với thằng Pi-tơ-xăn trúng cá:

– Đây, cháu ăn đi! – Lão đưa nó một suất kem to đùng mà tôi chưa hề thấy bao giờ. Đó là kem tím. Thằng Pi-tơ-xăn có vẻ lúng túng lắm. Nó lo không đủ tiền để ăn một suất kem ụ ụ như vậy.

Lão Pép-pi nói với nó:

– Cháu đừng ngại, cứ ăn đi, ta cho cháu đấy. Cháu ăn loại kem này sẽ hết trứng cá!

Tôi phì cười, đời thuở nào ăn kem lại khỏi trứng cá kia chứ, lắm khi ăn kem vào lại bị thêm nữa là đặng khác. Nhưng tôi biết nói với các bạn như thế nào nhỉ? Tôi không tài nào hiểu nổi, nhưng quả thật ngay ngày hôm sau nó đến trường trên mặt không còn một vết trứng cá nào. Đúng là kem đã tẩy sạch những mụn trứng cá trên mặt nó.

Còn có một số chuyện lạ lùng như vậy xảy ra ở trường tôi. Thí dụ ở trường có đứa có cái mũi dài quá khổ, trông nó như hể. Mỗi lần nó hí mũi đứng xa cả đám cũng còn nghe thấy. Tôi gọi nó là thằng “Mũi Sắn”, nó không chịu được cái tên đó. Mỗi lần tôi gọi nó là thằng Mũi Sắn mặt nó lại đỏ lên như gấc, nó tức lắm nhưng không dám làm gì tôi vì nó sợ.

Lão Pép-pi cũng tỏ ra thương hại thằng Mũi Sắn. Sáng nào lão cũng cho nó một cốc kem nhỏ màu xanh lá cây. Đúng là một lão ngốc, còn tôi thì chẳng bao giờ lão cho dù chỉ là một muỗng kem.

Các bạn sẽ chẳng tin tôi, nhưng tôi thề là tôi nói thật, cái mũi của nó mỗi ngày một ngắn lại và cuối cùng mũi của nó hoàn toàn bình thường như mũi của những người khác. Cũng từ hôm đó lão Pép-pi không cho nó ăn kem xanh nữa.

Tôi nghĩ phải tìm cách chặn đứng quầy kem của lão Pép-pi. Hôm thằng Gie-rôm Đe-đi-an được điểm 10 Toán cũng là hôm mà buổi sáng hôm đó nó đã ăn kem. Nhất định nó thông minh ra nhờ ăn kem. Nhưng tôi không muốn có đứa nào giỏi như tôi. Tôi đã là người giỏi nhất trường và tôi sẽ tiếp tục là người giỏi nhất. Tôi cần phải tìm hiểu điều bí ẩn trong cái xe kem này.

Tôi biết chỗ lão Pép-pi buổi tối để chiếc xe kem. Lão để nó trong một ngõ nhỏ ngay sau nhà lão. Tôi chờ đến 11 giờ đêm, sau đó rời khỏi nhà và đi đến chỗ chiếc xe của lão. [...]

Chưa bao giờ tôi thấy nhiều hộp đựng kem đủ các loại hương vị như vậy. Nào kem táo và chuối, anh đào và xoài, dâu và dưa hấu và ngoài ra còn khoảng 50 loại khác nhau nữa. Tận cuối xe có bốn thùng có khoá cẩn thận. Tôi xem các thùng đó. Đúng như tôi dự đoán, trong thùng toàn các loại kem đặc biệt. Mỗi thùng đều có nhãn viết bằng tay:

- Kem chống mũi dài
- Kem chống trứng cá
- Kem dành cho người hay buồn
- Kem dành cho người có đầu óc sáng láng.

Giờ thì ta hiểu những điều bí mật rồi, cái thằng ngốc Đe-đi-an đã ăn “kem thông minh” cho nên nó được điểm 10 môn Toán. Tôi biết ngay từ đầu, không ai có thể tự mình mà lại thông minh được như tôi. Giờ thì tôi phải cho lão Pép-pi biết tay. [...] Tôi đổ cát vào ba thùng, chỉ trừ thùng kem thông minh. Tôi cười khoái trá. Giờ thì lão Pép-pi chẳng còn mấy kem để bán, mà có bán thì chỉ có kem cát. Sau đó tôi quyết định phải thưởng thức kem thông minh, dù sao thì cũng chẳng hại gì, hơn nữa tôi cũng không cần ăn loại kem đó vì đã mấy ai thông minh được như tôi. Tôi chén sạch sành sanh cả hộp vì càng ăn càng thấy ngon không thể ngừng được.

Xong xuôi đầu đấy tôi đi về nhà và lên giường nhưng không tài nào ngủ được. Thực lòng mà nói tôi cảm thấy hơi khó chịu. Tôi ngồi vào bàn và ghi lại toàn bộ câu chuyện này, phòng khi có gì không ổn thì các bạn biết ngay là tại sao. Tôi sợ rằng tôi đã nhầm và thằng Đe-đi-an hoàn toàn không ăn “kem thông minh”.

*

* *

Tôi... Tôi viết: “Giờ đã là ngày hôm sau. Không hìu có chuyện giấy xảy ra với mếnh. Mếnh thấy không còn tinh khôn như độ nọ. Mếnh thử làm bài toán thật khó, một cộng một là mấy? Là bốn hay là năm?”

(Pau Gien-ning, *Những câu chuyện hài hước nhất*, theo Nguyễn Xuân Hoài dịch, NXB Kim Đồng, Hà Nội, 2009, tr. 52 – 57)